

DE STICHTING HET PHYTOPATHOLOGISCH
LABORATORIUM „WILLIE COMMELIN SCHOLTEN”¹⁾

With a summary: The foundation „Phytopathological Laboratory „Willie Commelin Scholten”

DOOR

L. C. P. KERLING

Phytopathologisch Laboratorium „Willie Commelin Scholten” te Baarn

„Wie was WILLIE COMMELIN SCHOLTEN?” Op deze vaak gestelde vraag geeft een portret in het trappenhuis van het laboratorium het antwoord: het stelt WILLIE voor, zoals hij er aan het einde van de 19e eeuw moet hebben uitgezien (Fig. 1). Hij stierf onverwacht in 1893, 25 jaar oud, nadat hij zijn kandidaats-examen in de biologie aan de Gemeente Universiteit van Amsterdam met goed gevolg had afgelegd. Na het verlies van hun enig kind besloten de Heer en Mevrouw SCHOLTEN (Fig. 2 en 3) een groot kapitaal ter beschikking te stellen voor het verrichten van biologisch onderzoek in een richting die hun zoon misschien later gekozen zou hebben. De Stichting, daartoe in het leven te roepen, zou zijn naam moeten dragen. Nu was COMMELIN de familienaam van Mevrouw SCHOLTEN. Uit dit geslacht hebben vele leden bekendheid verworven als schrijvers of uitgevers. Van vele CASPAR's en ISAAC's zijn portretten in musea aanwezig. Een CASPAR COMMELIN (1667-1731) was hoogleraar te Amsterdam en van JOHANNES COMMELIN (1629-1692) is een olieverf portret in ons laboratorium aanwezig, geschilderd door JAN DE BAAN, met het opschrift „Professeur de Botanique et Directeur du Jardin d'Amsterdam, membre de l'Académie des Curieux de la Nature” (Fig. 4). Mevrouw SCHOLTEN was een vurig feministe. In haar moet wel iets van de revolutionaire geest gevaren zijn van die andere JOHANNES COMMELIN, in 1515 geboren, wien ten laste werd gelegd, het „doen collecteren en ontvangen door ordre van de Consistorie eene zeer notabele Som om daarvoor volgens derzelver besluit te bouwen en te onderhouden eene Nieuwe Kerk waarin hij als fondateur altijd in de predicatie tegenwoordig is geweest, zelfs bij het ten doop houden van zijn dochters kind in dezelfde kerk op de nieuwe manier”. Daar hij zich bovendien vele malen had „laten vinden in de Predicatiën, zoo te Gent als te Antwerpen verwerpende alzo het oude Catholieke geloof, alles strijdende tegen de bevelen van zijne Majesteit en schendende dezelfs gezag,” werd hij in 1567 veroordeeld om „geexecuteerd te worden met den zwaarde dat er de dood navolgt”.

Over het karakter van WILLIE weten wij niet veel. Waarschijnlijk had hij een teruggetrokken natuur, zoals blijkt uit een schrijven van de Heer SCHOLTEN aan ERNST KRELAGE, WILLIE's vriend. De vader zegt KRELAGE daarin dank voor diens brief, „omdat daar zoo duidelijk uit blijkt, dat U onze dierbare zoon hebt leeren waardeeren door al het goede en oprechte, dat hij bezat, maar dat door zijn bescheidenheid niet door iedereen zoo werd opgemerkt”.

Zijn dictaten, nog in onze bibliotheek te vinden, wijzen op een nauwgezet

¹⁾ Aangenomen voor publikatie 1-5-1957.

PHYTOPATHOLOGISCH LABORATORIUM „WILLIE COMMELIN SCHOLTEN” TE BAARN

volgen der colleges. De aantekeningen zijn aanvankelijk met een kinderlijke, later met een meer gevormde wat onregelmatige hand geschreven. Een mooie bibliotheek stond hem als student ter beschikking: in zijn nalatenschap bevinden zich de volledige werken van DARWIN, die van LYELL, WALLACE, BOSSCHA, OUDEMANS e.a.

Ofschoon WILLIE's belangstelling was uitgegaan naar de toegepaste biologie, had hij in zijn kort leven nog geen voorliefde voor een speciale richting getoond. Daardoor was het niet zo eenvoudig het doel van het nieuw op te richten laboratorium vast te stellen. Uit een correspondentie tussen de Heer SCHOLTEN, Prof. HUGO DE VRIES en ERNST KRELAGE blijkt, dat de Heer SCHOLTEN een laboratorium met een tuin in Amsterdam wenste, naast zijn eigen huis gelegen. Physiologie of genetica worden als studierichtingen genoemd. De gedachten, die ERNST KRELAGE naar voren bracht, zijn het best bekend, daar concepten van zijn brieven in het archief bewaard zijn gebleven. Hij stelde voor een laboratorium in de bollenstreek te stichten. Niet alleen was de grond daar beter voor kweekproeven geschikt dan in Amsterdam, maar ook was de grond daar goedkoper dan in de stad, terwijl men bovendien het voordeel had in het centrum van Nederlands belangrijkste tuinbouwgebied te kunnen werken. Planteziekten vroegen daar de aandacht. KRELAGE's brieven aan de Heer SCHOLTEN zijn in zorgvuldig gekozen bewoordingen gesteld, zoals een jong, nog studerend man tegenover een oudere, ervaren persoonlijkheid betaamt. Maar ondanks de bescheiden toon komt de toekomstige bollenkweker en organisator van internationale vermaardheid hier al duidelijk om de hoek kijken. Zijn voorstel werd echter in zoverre niet aanvaard, dat het laboratorium te Amsterdam gevestigd werd, maar het doel zou zijn: onderzoek, onderwijs en voorlichting op het gebied van de planteziekten. De stichting vond plaats op 18 december 1894. Na de installatie van prof. dr. J. RITZEMA BOS als Directeur op 4 februari 1895 kon

het werk beginnen. Prof. HUGO DE VRIES schreef een artikel over het jonge laboratorium en de betekenis ervan voor de phytopathologie (1896).

Uit de correspondentie omstreeks 1900 krijgt men de indruk dat Dr. RITZEMA Bos zich beter thuis voelde te Wageningen, waar hij de planteziekten aan de gewassen te velde beter kon bestuderen dan in Amsterdam. Zijn lessen aan de Middelbare Landbouwschool vroegen steeds meer tijd, terwijl de in- en uitvoer van gezond plantmateriaal zijn aandacht opeiste. Dat deze gang van zaken de bezorgdheid van het toenmalige bestuurslid van de Stichting, Prof. Dr. F. A. F. C. WENT opwekte, blijkt uit diens vrees, dat het laboratorium op deze wijze aan wetenschappelijk karakter zou verliezen en een station zou worden „voor het nasporen van San José schildluizen en andere zaken, die op geïmporteerd fruit en planten voorkomen”. In 1906 verliet Prof. Dr. RITZEMA Bos de Stichting om Directeur te worden van de nieuw opgerichte Plantenziektenkundige Dienst in Wageningen. Hij werd door Dr. JOHANNA WESTERDIJK opgevolgd. De periode van 1906 tot 1952 onder haar leiding is reeds vaak beschreven (WENT 1931; WESTERDIJK 1941; LÖHNIS 1942 en JAARSVELD 1952).

In 1920 bracht de directrice, toen nog een jonge vrouw, het Stichtingsbestuur ertoe, onverwacht een landhuis met grote tuin te Baarn te kopen. Een groot voordeel was de nabijheid van het Canton Park, sinds kort Hortus Botanicus van de Rijks-Universiteit van Utrecht.

Te Baarn zou beter gelegenheid zijn tot het kweken van proefplanten, dan te Amsterdam. Zou de Heer KRELAGE zich zijn advies herinnerd hebben, 25 jaren eerder gegeven? Aan het Baarnse huis hebben vele studentengeneraties goede herinneringen. Het moet oorspronkelijk bestaan hebben uit een vestibule met aan iedere kant een kamer, waar achter een gang met nog 2 kamers en een keuken aan de tuinzijde. Het had één verdieping. Een gevelsteen draagt de namen L. D. en M. S. L. RUTGERS VAN ROZENBURG met de datum 18 Mei 1839. Van 1875 tot 1882 behoorde het huis aan G. E. MOORMAN, van 1882 tot 1906 werd het door Mevrouw de Wed. CH. W. PAINE STRICKER geb. ARNOLD met haar kinderen bewoond. In deze tijd werd waarschijnlijk de grote zaal aan de zuidzijde gebouwd met erboven de kamers, waarin Prof. WESTERDIJK nu reeds 37 jaar woont. De aanbouw van een smalle gang en een keukentje waarschijnlijk omstreeks 1900, veranderde het oostelijke deel van de benedenverdieping in een waar doolhof. Een verbetering vond plaats toen de serre aan de westzijde verbouwd werd tot 3 kamers ten behoeve van het „Centraalbureau voor Schimmelfcultures” door een gift van ODO VAN VLOTEN, die in het bijzonder in het mycologische werk geïnteresseerd was.

Toen Prof. WESTERDIJK in 1952 aftrad als Directrice, was het aantal stafleden, evenals het aantal studenten van de Universiteiten van Utrecht en Amsterdam zo sterk toegenomen, dat men bij voortduring met een tekort aan plaats te kampen had. Gasten, die kortere of langere tijd in het laboratorium wensten te komen werken, moesten teleurgesteld worden. Het Bestuur nam toen het besluit een deel van het Stichtingskapitaal te gebruiken voor een uitbreiding van het bestaande laboratorium en voor het moderniseren van het oude gebouw. Dit plan kon alleen verwerkelijkt worden met de hulp van de Rijks-Universiteit van Utrecht en de Gemeente Universiteit van Amsterdam. Curatoren van beide instellingen stemden in met het voorstel tot het verlenen van een jaarlijkse vergoeding voor het gebruik van gebouwen en outillage van de Stichting door studenten van deze Universiteiten. Na goedkeuring van de zijde van

het Departement van Onderwijs en van het College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam, kon in 1955 met de bouw worden aangevangen.

Het bekende heuveltje met de oude eiken in de laboratoriumtuin viel het eerst ten offer aan de uitbreiding. Wij mochten dit even betreuren – de nieuwe vleugel aan het oude gebouw, ten dele op de plaats van de heuvel opgetrokken, biedt ons nu de zo lang begeerde ruimte met haar 20-tal kamers van 2, 4 of 6 m breed, al naar het doel verschillend ingericht en in lichte kleuren geschilderd. De moderne bouwtechniek biedt grote mogelijkheden tot het verkrijgen van een doelmatig ingericht laboratorium, zoals het aanbrengen van brede ramen, vaste tafels en kasten. Ondanks het hoge trappenhuis, dat het nieuwe laboratorium van het oude gebouw scheidt, is het verschil in bouwstijl tussen beide gedeelten opvallend, misschien zelfs storend te noemen, hetgeen door velen betreurd wordt. Maar – er was geen andere mogelijkheid; voortbouwen in de stijl van 1839 zou nooit kunnen leiden tot het doel: een modern laboratorium!

Toen in het voorjaar van 1956 de verbouw van het oude huis een aanvang nam, begrepen we eerst goed, wat stof kan betekenen. Steriel werken ging tot de onmogelijkheden behoren en een moeilijk jaar brak aan. Nu ieder zijn plaats heeft gevonden en alle leed geleden is, beseffen wij pas ten volle in welk een paradijs van licht en ruimte wij mogen werken, gewend als wij waren aan de zoveel donkerdere, oude kamers. Onze dank gaat in het bijzonder uit naar allen, die in de afgelopen jaren aan het tot stand komen van deze vernieuwing hebben meegewerkt, in de erkenning, dat het uiteindelijk de grote gift van de Heer en Mevrouw SCHOLTEN is geweest, die de verbouwing mogelijk maakte. Het is dan ook met alle eerbied, dat wij het laboratorium blijven noemen naar de zoon, die zij zo vroeg verloren, WILLIE COMMELIN SCHOLTEN.

Nog een ander gebouw verrees in de laboratoriumtuin: een kas bestemd voor viruswerk, bestaande uit een z.g. „luizensluis” en een middenruimte met 10 afzonderlijke kleinere kasjes. Elk daarvan kan afzonderlijk verwarmd of gekoeld worden, terwijl bovendien de temperatuur omlaag gebracht kan worden door een gordijn van gekoeld leidingwater, dat over het dak stroomt. De bouw van deze prachtige ruime kas werd toegestaan door Curatoren van de Rijks-Universiteit van Utrecht. Zij werd gebouwd door de Rijks Gebouwen Dienst, terwijl de technische installaties ontworpen werden door het „Instituut voor Tuinbouwtechniek” te Wageningen. Ook voor dit geschenk is onze dankbaarheid groot. In het voorjaar van 1957 konden wij de kas in gebruik nemen. De planten ontwikkelen zich zeer voorspoedig, terwijl de symptomen van verschillende virusziekten snel en goed zichtbaar worden.

Reeds in 1894 kwam de vraag naar voren, in welke vorm de publikaties van het nieuwe laboratorium zouden verschijnen. Dr. RITZEMA BOS kwam nu met de Heer STAES, Secretaris van het „KRUIDKUNDIG GENOOTSCHAP DODONAEA” te Gent, overeen om tezamen een „Tijdschrift over Plantenziekten” te gaan uitgeven. Hierin zouden artikelen opgenomen kunnen worden van de phytopathologische afdeling van het Genootschap en van de Stichting WILLIE COMMELIN SCHOLTEN. Weer was het E. KRELAGE, die bezwaren naar voren bracht. Hij was van oordeel, dat de Stichting haar eigen periodiek moest hebben of als alternatief, dat de medewerkers zouden publiceren in een Tijdschrift, dat de Stichting zou uitgeven tezamen met de Nederlandse Plantenziektenkundige Vereniging, waarvan de vader van E. KRELAGE, J. H. KRELAGE, in die tijd voorzitter was. Prof. HUGO DE VRIES, bestuurslid van de Stichting, trachtte KRELAGE

te vergeefs voor het plan van RITZEMA BOS te winnen. Ondanks KRELAGE's overtuiging, dat de Stichting onafhankelijk van anderen moest publiceren, verscheen op 1 april 1895 het eerste nummer van het „Tijdschrift over Plantenziekten” als een gezamenlijke uitgave van DODONAEA en de Stichting, onder de redactie van STAES en RITZEMA BOS. De laatste schreef een inleidend artikel (1895). Een abonnement op het Tijdschrift kostte f 1,15 per jaar. Deze samenwerking duurde tot 1920. Aflevering 7 van dat jaar draagt op de frontpagina niet langer de namen DODONAEA en SCHOLTEN, maar de naam: „Nederlandsche phytopathologische Vereniging.” Aan de lezers werd geen nadere uitleg van die verandering gegeven. Niet alleen wat de samenwerking met het Gentse Genootschap betreft, had de tijd KRELAGE in het gelijk gesteld, maar ook werden zijn ideeën verwerkelijkt toen in 1910 eigen „Mededelingen van het Phytopathologisch Laboratorium „WILLIE COMMELIN SCHOLTEN” verschenen. Van deze serie verscheen in 1938 de laatste aflevering als nummer 14. Gedurende de oorlogsjaren was drukken moeilijk: in die periode en ook daarna verschenen verspreid nog wel vele publikaties, proefschriften en rapporten in het Tijdschrift over Plantenziekten en in andere periodieken, maar zij werden niet verder genummerd.

In 1957 zal de serie „Mededelingen van het Phytopathologisch Laboratorium „WILLIE COMMELIN SCHOLTEN” voortgezet worden, met dien verstande, dat overdrukken uit verschillende tijdschriften het licht zullen zien onder een omslag met nummer en initialen van de Stichting. Zo zal dan na 19 jaar het 14e nummer der Mededelingen door het 15e gevolgd worden.

Het Laboratorium van de Stichting is nu zeer nauw verbonden met de Universiteiten van Utrecht en Amsterdam. Jaarlijks komen een betrekkelijk groot aantal studenten één of meer onderwerpen voor het doctoraal-examen te Baarn bewerken. Kon dit vóór de verbouwing alleen gebeuren tussen juli en november, wanneer de studenten plaats konden vinden in de grote practicumzaal van het gebouw „Madoera”, het vroegere koetshuis, nu kunnen studenten het gehele jaar door een plaats toegewezen krijgen in het laboratorium, waardoor het werken van een te groot aantal studenten tegelijkertijd voorkomen wordt. Deze spreiding maakt het tevens mogelijk aan ieder meer aandacht te geven. Als wetenschappelijke medewerkers zijn bij de Gemeente-Universiteit van Amsterdam aangesteld: Dr. J. A. VON ARX, mycoloog, en Mejuffrouw H. BRANTS; bij de Rijks-Universiteit van Utrecht Ir. G. VAN DEN ENDE en de Heer W. GRAAFLAND. Behalve ziekten van tuinbouwgewassen worden ziekten van bosbomen en van wilgen bestudeerd, Ir. VAN DEN ENDE houdt zich o.a. bezig met de bacterieziekte van de populier, een probleem waaraan al sinds jaren te Baarn gewerkt werd. Nieuw te beginnen onderzoek op virologisch gebied wordt door de Heer GRAAFLAND opgezet in samenwerking met Mejuffrouw BRANTS.

Het Centraalbureau voor Schimmelcultures, een Stichting waarvan Prof. Dr. J. WESTERDIJK directrice is, heeft een blijvende plaats in het laboratorium. Een vijftal academici-mycologen zijn hierbij werkzaam. Een afdeling Medische Mycologie onder leiding van Dr. G. A. DE VRIES werd in het leven geroepen door de Gezondheidsorganisatie T.N.O.

Het Bosbouwproefstation T.N.O. „De Dorschkamp” detacheerde een bosbouwkundig ingenieur, Ir. H. M. HEYBROEK, met een assistent op ons laboratorium voor het selecteren van iepen resistent tegen *Ophiostoma ulmi*, de veroorzaker van de iepenziekte.

Een andere gastmedewerker is de Heer G. J. F. BECKER, te Baarn gedetacheerd door de Stichting „Het Nederlands Graan-Centrum”, ter bestudering van de afrijpingsziekten van granen.

SUMMARY

The foundation Phytopathological Laboratory „Willie Commelin Scholten”

„Who was WILLIE COMMELIN SCHOLTEN?”. A picture in the hall of the laboratory represents young WILLIE (Fig. 1), who died unexpectedly in 1933, 25 years old, after having passed his first examination as a biologist, the „candidaats-examen”. After the loss of their only child, his parents (Fig. 2 and 3) dedicated a large fortune to his remembrance. With this endowment a laboratory had to be established, meant for research in a direction which their son would have chosen. The foundation had to bear his names, WILLIE COMMELIN SCHOLTEN, COMMELIN being his mothers family name. A number of JOHN’S, CASPAR’S and ISAAC’S of the COMMELIN-family are known from the 16th century onwards, many of them being authors or editors. Two members of the family, the cousins JEAN and CASPAR were botanists at Amsterdam; an oil picture painted by JAN DE BAAN present in the laboratory, represents JOHANNES COMMELIN, who lived from 1629 to 1692, „Professeur de Botanique et Directeur du Jardin d’Amsterdam, membre de l’Académie des curieux de la Nature” (Fig. 4). Mrs SCHOLTEN née COMMELIN, a fervent feminist, must have possessed something of the revolutionary spirit of that other JEAN COMMELIN, born in 1515. Of him it is told that he had often been present during the sermons in a new church. He had also been noticed in Ghent and Antwerp challenging the old Catholic faith and consequently His Majesty’s orders. In 1567 he was condemned at Brussels to be killed by the sword.

About the character of Mrs SCHOLTEN’S son not much is known. After his death, in a letter to ERNST KRELAGE, WILLIE’S friend, the father thanks him for his friendship, saying that WILLIE was so modest, that not many people recognised his goodness and uprightness. Though WILLIE had been interested in applied biology, he had not yet specialised before he died and as it was intended that the new laboratory should take up a subject in which he probably would have been interested, it was not easy to take a decision. From a correspondence between Mr. SCHOLTEN, Prof. HUGO DE VRIES and Mr. ERNST KRELAGE it is clear that Mr. SCHOLTEN wanted a laboratory with a garden behind his own house at Amsterdam for the purpose of studying plant physiology or genetics. The ideas of Mr. KRELAGE are known best of all, since copies of his letters are still present in our archives. He suggested a laboratory in the country, where the soil is not only more suited, to grow horticultural and agricultural crops, but also much cheaper than at Amsterdam. The place should be chosen in the neighbourhood of the bulb growing district, the main branch of Dutch horticulture. His progressive ideas at the time he must still have been a student, betray already the future bulb grower of international standing. Notwithstanding his advice, Amsterdam was chosen though following KRELAGE’S suggestion it was decided that the laboratory would be devoted to the study of plant pathology. After the installation of Professor RITZEMA BOS as director on February 4th 1895, a paper was published by Prof. DE VRIES,

announcing the opening of the new laboratory and emphasising the importance of the study of plant diseases (1896).

From the correspondence round 1900 one gets the impression that Dr. RITZEMA BOS felt more at home at Wageningen than at Amsterdam. More and more his time was taken up by lectures at the School of Agriculture in Wageningen and by problems concerning the import and export of healthy plant material, in spite of the objection of Prof. F. A. F. C. WENT, then a member of the Board, who feared that RITZEMA BOS' activities might mean a decline in scientific standard. In 1906 the director finally left the foundation. He was succeeded by Dr. JOHANNA WESTERDIJK. The period from 1906 to 1952 under her directorship has been described by WENT (1931), WESTERDIJK (1941), LÖHNIS (1942) and JAARVELD (1952).

In 1920 the director, still a young woman, suddenly decided to move to the country. The Board of the foundation bought at her instigation a large house with a garden at Baarn, near the Canton Park, a legacy given to the University of Utrecht and used as Hortus botanicus. Here was room for experiments. The house bought at Baarn, was originally built as a two storeyed country house. An inscription, dated 1839 bears the names L. D. and M. S. L. RUTGERS VAN ROZENBURG. From 1875 to 1882 it belonged to Mr. G. E. MOORMAN; from 1882 to 1906 it was used by the family PAINE STRICKER, who built the big living room at the south side and upstairs the rooms where Professor WESTERDIJK has now been living for 37 years. The building of a small corridor with a kitchen to the east side, probably about 1900, changed this part of the house into something of a labyrinth. An improvement took place in 1928, when three rooms were built for the „Central Bureau of Fungus Cultures, thanks to the help of Mr. O. VAN VLOTEN, who was specially interested in the mycological work.

At the time Prof. WESTERDIJK retired the number of staff members and students had increased to such a degree, that it was impossible to find places for them all. The Board then decided to employ a part of the funds of the Foundation to modernise the old building and to build an annex. The plans could only be realised with the financial support of the Universities of Amsterdam and Utrecht. The Board of Curators of both Universities and the Municipality of Amsterdam consented in contributing to the building and instruments so as to have a claim for the use by those of their own students who want to study phytopathology. Thanks to this agreement we could start to build in 1955. Next to this present support it is realized with gratitude how the endowment to phytopathology by Mrs and Mr. SCHOLTEN, now over 60 years ago, made it possible to transform the old house into a modern laboratory. The new wing that arose in the garden with about 20 rooms seems to us, accustomed as we were to the old rather dark rooms, a paradise of light and space. It still bears the names of the beloved son: WILLIE COMMELIN SCHOLTEN.

In the meantime another building arose in the garden: a greenhouse meant for virus research, equipped with a heating and a cooling installation, a gift of the University of Utrecht. In 10 separate boxes temperature and humidity can be regulated independently, a real wonder of technique, planned by the Institute of Horticultural Engineering at Wageningen. The laboratory together with the greenhouse will give many students the opportunity to get acquainted with different branches of plant pathology. In spring 1957 the first experiments in the greenhouse were started.

As early as 1894 the question arose where to publish the records of the newly erected laboratory. At the suggestion of Prof. RITZEMA BOS an agreement was made with Mr. STAES, secretary of the „Kruidekundig Genootschap Dodonaea” at Ghent. The section Phytopathology of this society agreed to publish its papers together with the publications of the Laboratory W. C. SCHOLTEN in a journal, the „Tijdschrift over Plantenziekten”. On the first of April 1895 the first number appeared as an edition of DODONAEA and the SCHOLTEN-laboratory, printed at Ghent and filled with articles by the hands of RITZEMA BOS (1895) and STAES. The annual subscription was f 1,15. The cooperation between the two countries lasted until 1920. The 7th number of volume 26 of that year bears no longer the names DODONAEA and SCHOLTEN, but that of the Dutch Phytopathological Society. No explanation was given to the readers. Also „Mededelingen” of the foundation were given out from 1910 to 1938, when the last number appeared as no 14. During wartime printing was difficult, but the work at the laboratory continued and a large number of thesis, reports and other publications appeared not only in the „Tijdschrift over Plantenziekten” but also scattered over many other periodicals.

In 1957 the series „Mededelingen van het Phytopathologisch Laboratorium „WILLIE COMMELIN SCHOLTEN” will appear again, though as reprints of articles published in different journals under a new cover. After no 14, edited in 1938, number 15 will be born after 19 years.

Nowadays the foundation has close relations with the Universities of Utrecht and Amsterdam, the 5 members of the staff being appointed by the two Universities. The „Central Bureau of Fungus Cultures”, with Prof. Dr. JOH. WESTERDIJK as director, has a permanent place in the laboratory. Cooperation between the two partners is of mutual benefit. A department of medical mycology started with a mycologist and two assistants.

The „Forest Research Station De Dorschkamp” at Wageningen lent a forester with an assistant to carry on the breeding and selection of elms resistant to the Dutch elm disease. A review of the work done on this subject during the last years will appear elsewhere.

The „Netherlands Grain Centre” also lent a research-worker with an assistant to study diseases occurring during the period of ripening of cereals.

LITERATUUR

- JAARVELD, A., - 1952. Professor Westerdijk en het Laboratorium „Willie Commelin Scholten”. T. Pl. ziekten 58:202-206.
- LÖHNIS, M. P., - 1942. Professor Dr. Johanna Westerdijk. Ant. v. Leeuwenhoek 8:1-9.
- RITZEMA BOS, J., - 1895. Het phytopathologisch onderzoek in Nederland en het Phytopathologisch Laboratorium Willie Commelin Scholten te Amsterdam. T. Pl. ziekten 1:1-12.
- VRIES, HUGO DE, - 1896. Het Phytopathologisch Laboratorium Willie Commelin Scholten. Eigen Haard 22:133-136 en 149-152.
- WENT, F. A. F. C., - 1931. Professor Dr. Johanna Westerdijk. Rede. Vakbl. v. Biologen 77:126-134.
- WESTERDIJK, J., - 1941. 50 jaar phytopathologie in Nederland. T. Pl. ziekten 47, 103-111.

FIG. 1. Caspar Willem Reinhard Commelin Scholten (Willie Commelin).

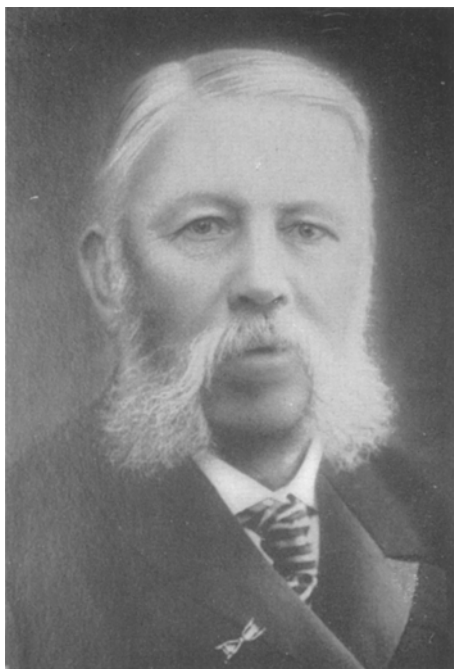

FIG. 2.
Caspar Willem Reinhard Scholten.

FIG. 3.
Hendrina Hermina Scholten-Commelin.

FIG. 4.
Johannes Commelin (1629–1692).
Professeur de Botanique et Directeur du Jardin
d' Amsterdam (Jan de Baan).